

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindellicorum, 1690

Dies Primus. De dignitate & Excellentiâ Statûs Ecclesiastici.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

DIES PRIMUS.

De Excellentia & Dignitate Statûs Ecclesiastici.

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM

Considera, O Anima, quod si opera me-
 titi voluerimus à suâ origine & Au-
 ctore, præstantissimum omnium sibi
 vindicare Statum Ecclesiasticum, qui aliud
 principium non agnoscit quàm Deum, nec
 alium Auctorem quàm Sanctissimam Trini-
 tatem, quæ totam suam potentiam impendit
 reali, ut mortalis homo per statum Ecclesia-
 sticum eveheretur ad officium Angelicum:
 unde (si S. Chrysostomo adstipulamur) Spi-
 ritum Sanctum delegavit, qui singula ritè
 disponeret: *Quippè non mortalis quisquam, Lib. 3.
 inquit S. hic Doctor, non Angelus, non Ar- de Sacr.
 chaelus, non alia quævis creata potentia, c. 3.
 sed ipse Paracletus Ordinem hujusmodi dispo-
 nit, qui mortalibus hominibus, etiamnum in
 carne manentibus, Auctor fuit, ut Angelorum
 ministerium animo conciperent.* Considera
 tunc, quàm obligeris Deo servire, qui tanto
 honore te prævenit.

DIES.

Bb

AFFE-

AFFECTUS.

O Quantam obligationum myriadem tibi ipsi imposuisti, anima mea, dum tanto oneri humeros supposuisti! Sortita es ministerium Angelorum, ergo puritate candida, amore rubicunda, fervore ignita, vitâ & moribus innocens & immaculata sis oportet. Quid, obsecro, O tremende rerum Monarcha! in me tibi placuit, ut ad officium, ipsis etiam Angelicis humeris formidandum, me seligeres? O quam magnus est amor tuus, Deus benignissime! Non est, cur perspicacissimis tuis oculis infirmitatem meam pandam, tu nosti omnia, tu scis miseriam & imbecillitatem meam, & hoc ipso, quod omnia tibi pateant, cogor summoperè demirari, laudare & prædicare immensam bonitatem tuam, quâ respexisti me. Ah! dignare me, O Deus benignissime! laudare te & sincero corde deservire. Tu Auctor es omnis boni, à te promanat, quidquid Sanctum, quidquid laudabile præstari potest. Paratus quidem sum, dignè tibi famulari, paratus Angelico incessu, vitâ & moribus officium tam sublime peragere, paratus eo amore, fervore & reverentiâ tibi obsequi, quibus tibi ministrant Cherubim Seraphim & tota Cœlestis Curia. Sed O fragilem me! Minister sum Ecclesie mili-

tantis, quemadmodum illi triumphantis:
 At, O dispar devotio! dispares mores! inæ-
 qualis dispositio! Cur non repellis me, &
 detrudis in abditissimos terræ seu potius in-
 fernalis ergastuli angulos? Domini terre-
 stres eligunt optimos quosque famulos, & tu
 scrutator cordium contentus es tam misera-
 bili creaturâ? O fons pietatis! O asylum
 perditarum animarum! Sit nomen tuum be-
 nedictum; Benedicta sit tua bonitas & infi-
 nita misericordia. Desperarem, succumbe-
 rem, perirem, nisi tua Bonitas me consolaretur;
 In hac igitur confido, hâc adminicu-
 lante pergam tuus esse minister, faciam quod
 fuerit in me, quia certus sum, quod non desis
 sperantibus in te. Adjuva, O mi Deus! ad-
 juva voluntatem meam. *In te Domine spe-*
ravi, non confundar in æternum. Inclina ad
me autem tuam, accelera, ut eruas me à cœno-
peccatorum meorum. Asperge me hyssoppo mi-
serationum tuarum, lava me & super nivem
dealbabor.

Pf. 30.
2. v. 3.
Pf. 50.
9.

Fructus & proposita.

Seria Statûs hujus consideratio non tan-
 tum excitabit in te affectus illos inter-
 nos, sed movebit insuper ad veram vi-
 tæ morumque emendationem. Quapro-
 pter, quemadmodum S. Bernardus, ut in-
 stante

B b 2

myriadem
 a mea, dum
 ppositi!
 um, ego
 a, fervore
 c immacu-
 o, O tre-
 e tibi pla-
 gelicis hu-
 ? O quam
 ignissime!
 oculis in-
 sti omnia,
 n meam, &
 nt, cogot
 prædicare
 à respectu
 benignissi-
 deservire.
 oromanat.
 labile præ-
 m, dignè
 ncessu, vitâ
 peragere.
 rentia tibi
 Cherubim.
 Sed, O
 lefiz mili-
 tantis,

stante tempore ad perfectionem religiosam se excitaret, continuo sibi inclamabat: *Bernarde, ad quid venisti?* ita & tu in omnibus actionibus te alloquere: *Memento, cuius ministerium sortitus sis; vocatus es ad munus Angelicum, ne igitur humanis te immiscui.* Minister Dei non habet, cur auscultet rumoribus Mundi aut terrenis discursibus, sed soli divini eloquio aures apertas habeat necesse est. Unde ei semper cum Samuele ingemiscendum: *Loquere Domine, quia audit servus tuus.* Omnis discursus, qui non de Deo, vel cum Deo, aut propter Deum fuerit, à Dei ministro prorsus est eliminandus. Deus unicum ejus objectum, unicum solamen & refrigerium esto. *Pauci quidem sunt, qui capiunt verbum hoc, sed recordare, quod & pauci sint, qui ingrediantur regnum caelorum; si ergò vitam æternam desideras, cum paucis illis cape verbum hoc: Famulare Deo ex toto corde, & quantum potes, à terrenis te abstrahe.*

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima à Deo electa, summam dignitatem, ad quam per hoc ministerium es evecta. Crede, O Anima, ministros Ecclesiæ nihil aliud esse quàm ejusdem ornamentum. *Ipsi sunt, inquit*

quit S. Prosper, Ecclesie decus, in quibus amplius fulget. Ipsi sunt columna firmissima, quibus in Christo fundatis nititur omnis multitudo credentium. Ipsi janua civitatis aeternae, per quos omnes, qui credunt in Christum, ingrediuntur ad Christum. Ipsi janitores, quibus datae sunt claves regni caelorum. Ipsi etiam dispensatores regiae domus, quorum arbitrio in aula Regis aeterni dividuntur gradus & officia singulorum. Dignitas verè inexplicabilis.

Considera II. Quò dignitas est major, eo qualitates requiri praestantiores; cum igitur haec sit summa dignitas, praestantissima quoque qualitates requiruntur. Discute nunc teipsam, O Anima, & vide, an talibus requisitis praeulgeas, Status enim Ecclesiasticus non in habitu aut beneficijs consistit, sed in diligenti & accuratà executione officij, quod est subeundum.

AFFECTUS.

AH pauperem me! O me infelicem! Non est, cur interiora cordis mei ingrediari, patet, Ah! patet primo statim intuitu miseria & indignitas mea. Quomodo apparebo ante faciem tuam Deus meus, si de concessio tanto honore rationem exegeris? Ornamentum sim Ecclesiae; columna sim firmissima, cui caeterae oviculae in-

nitantur; janitor sim, & janua regni cele-
 stis; Et ecce! *Imperfectum meum viderunt*
oculi tui. Dedecus sum, lapis sum offen-
 sionis & petra scandali, ob exiguum ferro-
 rem, pietatem & reverentiam erga te, unde
 non retero, sed occludo ovis tuis januam
 Paradisi. Cur ergò non excidis me, & in
 mare demergis, O mi Deus? Ah quam con-
 fundor! quam erubesco de tepore & negli-
 gentiâ meâ! O quam terribiliter insonat au-
 ribus meis exprobratio illa, qua & me, & om-
 nes mihi similes graviter objurgas: *Et vos*
inhonorastis me. Utique, O mi JESU! in-
 honoravimus te, habes fatentes reos. Con-
 fitemur tibi Domine in toto corde nostro,
 confitemur in consilio omnium Sanctorum
 & congregatione electorum tuorum, quod
 verè tanto munere indigni sumus, nostraque
 audaciâ, qua nullis nostris meritis tantam di-
 gnitatem amplexati sumus, tuam iracun-
 diam in nos provocaverimus. Irascere igitur
 O mi JESU, effunde iram tuam, sed in te-
 pore, in negligentias & peccata nostra;
 hæc elimina, hæc exturba & renova faciem
 sterilissimæ terræ nostræ. Irrora aridum cer-
 nostrum aquâ sapientiæ salutaris, quâ di-
 gnoscamus obligationem nostram: Accen-
 de lumine fervoris tui, in tenebris & in um-
 brâ mortis sedentes: Emolli gratiâ tuâ uber-
 tate sicut lac coagulata, & in suis miseriis
 data

Jo. 8.
49.

igitur tam desides fuerint, mirum non est, quòd reprobentur, & tanquam purgamenta omnium pedibus conculcanda proijciantur. Et, utinam terreno hoc contemptu divina justitia exsatiaretur! ultrà, pro dolor! & quidem in ævum progreditur, æternisque cachinnis delinquentes exponit. Quod malum ut effugias, revertere, O Anima, confunderè, dole & connitere, ut omnes actiones tuæ suscepto officio concordent, sisque digna Ecclesiæ famula.

PUNCTUM TERTIUM.

STatûs tui excellentia ulteriùs ex hoc patet, Anima à Deo electa, quòd omnes actiones Ministri Ecclesiastici principaliter sint ordinatæ ad honorem & servitium Dei. Crede, tibi inculcari à Deo eadem verba, quibus Moyses refractarium Core perstrinxerat: *Num parùm vobis est, quod separaverit vos Deus Israel ab omni populo, & iunxit sibi, ut serviatis ei in cultu tabernaculi, & staretis coram frequentiâ populi, & ministraretis ei?* Tantum profectò hoc est beneficium, ut divina bonitas totam se in statum Ecclesiasticum effudisse videatur. Quid enim mirabiliùs, quàm vocare aliquem ad familiaritium, & postea non ut servum, sed ut intimum amicum, tractare? Vocavit te Deus ad servi-

Num. 16. v. 9. separaverit vos Deus Israel ab omni populo, & iunxit sibi, ut serviatis ei in cultu tabernaculi, & staretis coram frequentiâ populi, & ministraretis ei?

servitium suum, & tractat te ut intimum:
Vobis datum est nōsse mysterium regni Dei. Et Luc. 8.
 tibi: *Jam non dicam vos servos, quia servus v. 10.*
sciebat, quid faciat Dominus ejus. Vos autem Joan.
faci amici, quia omnia, quaecunque audivi à 15. v.
Patre meo, nota feci vobis. 15.

Confidera, si apud terrenos Principes
 adeò æstimatur communicatio intimorum
 consiliorum, tantumque laboris impenda-
 tur, ut favor iste obtineatur aut conserve-
 tur, quid non faciendum ministris Dei?
 Quàm nobiles, quàm puræ, quàm religiosæ
 debebunt esse eorum actiones, ut concessæ
 dignitatis sublimitati respondeatur, favor-
 que tam inexplicabilis conservetur? Pau-
 lus totum hoc S. Augustinus expressit, dum
 ministro Dei nihil quærendum voluit, quàm
 ipsummet Deum. *Cui Deus portio est, nihil
 debet curare nisi Deum.* Confidera, qualis
 tu sis, & an cor tuum non sit divisum?

AFFECTUS.

Nunc quoque, O mi JESU! *in amaritu- Job. 23.*
dine est sermo meus. Quis mihi tri- v. 1.
buat, ut satis explicem tristitiam &
dolorem cordis mei? Afflictus sum, & intui-
tu fragilitatis meæ humiliatus sum nimis.
Non duplex sed multiplex tædium me accipit, Sap. 11.
& gemitus cum memoriâ præteritorum. La- v. 13.

Pf. 6. & boro nunc in gemitu meo, nec audeo attollere
Jerem. oculos meos ad divinam Majestatem tuam,
45. quia turbati sunt à furore, quo impudens in te
exarsi, reluctans mandatis tuis, & insurgens
contra formantem me. O quàm contur-
bor! quàm angustior ob delicta mea! Utinam
te nunquam offendissem, aut saltem
peccatorum meorum conscius nunquam au-
sus fuissim tantum ministerium suscipere.
Quid faciam miser, aut quò fugiam? Non
patet effugium, nisi ad te, O Deus meus. Pen-
nam igitur coram te iudicium, confitebor ad-
1. Reg. versum me injustitiam meam, & replebo cor
14. v. meum increpationibus. Objurgabo me ipsum,
43. & irascar, quod gustans gustaverim paululum
de melle terrenarum voluptatum, te derelin-
quens, qui es dulcior super mel & favum.
Super hoc expavescit cor meum, & emotum
est de loco suo, justo timore perculsum, ne cum
flagitiosissimis illis ministris Core, Dathan
& Abyran ad flammam æternam detrudatur.
Miserere, O mi Jesu, miserere famulo tuo
veniam humillimè deprecanti! Audi, obse-
cro, gemitum compeditæ animæ meæ, respec-
te me oculis misericordiæ tuæ, & sub umbra
alarum tuarum protege me. Facessite ille-
cebræ sæculares; abeste honores & dignita-
tes; fugiat quidquid Deum meum & glo-
riam ejus non sapit. Tu, O mi Deus, omne
bonum meum, omnis voluptas, omnis
honor

honor, omne solatium meum, Deus meus,
omnia.

Fructus & proposita.

TOto nisu conare, Anima à Deo electa,
ut tu, tuaque omnia penitus Deo con-
signentur. Et si tepor obrepserit, re-
ferte oculos tuos ad cæteras creaturâs, quæ
omnes suo fini non aliter intendunt, ac si
obissent, ob ingens creationis beneficium ob-
ligatas se esse ad serviendum Creatori suo;
quod tu longè majoribus titulis devinci-
tis, utpote quæ non tantùm è limo terræ pro-
ducta es, sed insuper ad imaginem Dei crea-
ta, & quod omnia excedit, ad tantam di-
gnitatem evecta es, ut idem ipse Creator se ti-
bilibissimæ creaturæ suæ submittat, pretio-
sissimumque corpus & sanguinem suum di-
spensandum committat, ex quo, quanta ob-
ligatio Deo serviendi insurgat, metiri pote-
ris ex ipsiusmet beneficij præstantiâ; cui,
cum devota quædam anima intendebat, adeo
eius sublimitate absorbebatur, ut capere non
posset, qui fieret, ut tot Clerici tantâ impu-
dentiâ sacratissimo hoc suo ministerio abute-
rentur, mundanis negotijs totaliter immersi,
nihilque minùs cogitantes quàm hanc suam
dignitatem. Unde mirabunda exclamabat:

¶ Ter

ster est, seruiat Mundo? Quomodo est possibile, ut, qui idcirco Mundum reliquit, ut expeditius seruiat Deo, tam citò respiciat, manumque removens relinquat Deum, ut seruiat Mundo? Captu sanè difficillimum abundantissimisque lachrymis descendum hoc esse, annuet is, qui gratiam hanc Ecclesiasticis præstitam probè consideraverit. Imprime tu eam cordi tuo, suspira, plange & ingemisce de vitâ præteritâ tam incurie tractâ; propone, in sancto timore & simul etiam filiali erga Deum reverentiâ omnia peragere, totumque te divino officio consignare. Alloquere teipsum frequenter, & in memoriam revoca, quòd Deus minime tui indigus (utpote Patronus, Dominus, Creator & Deus tuus) nihilominus tamen absque ullo tuo merito benignissimè te respexerit, tuisque commodis invigilaverit, & etiamnum summo tuo bono sollicitissimè sit intentus. Quàm ergò perversus esses, quantisque supplicijs teipsum subderes, si in famulum & intimum amicum electus, aliter seruires, aut de alio cogitares, quàm de tuo gratiosissimo Benefactore. Hunc ama, hinc omnes tuos gressus, gestus, halitus & motus devove, omnia ad maiorem ejus gloriam faciendum.

DIES